

28 / 2020

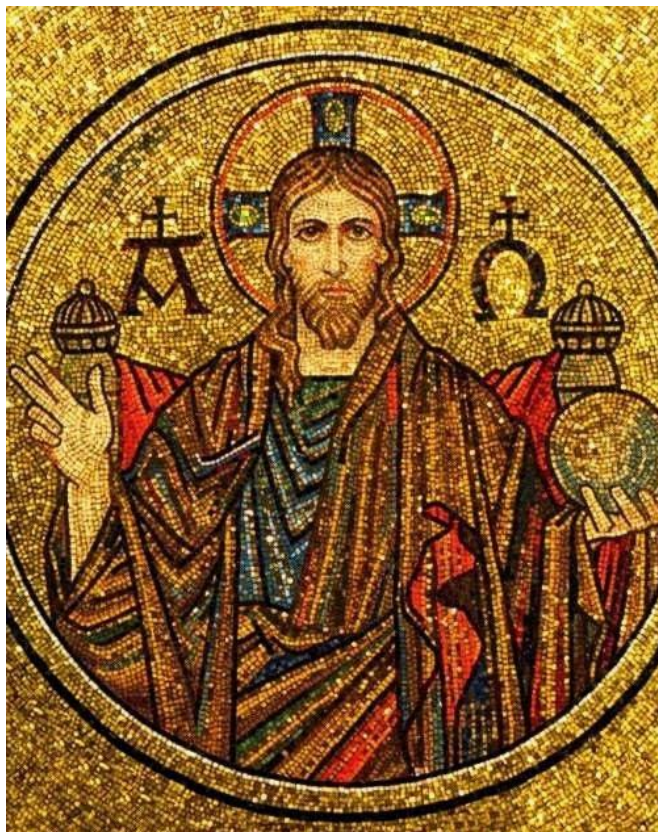
XXV. ročník

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštví v Jindřichově Hradci

15. listopadu 2020

Slavnost Ježíše Krista Krále

Ježíš přijde na konci časů, ale denně nás prosí o přijetí

Papež František před modlitbou Angelus, nám. sv. Petra 26.11.2017

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Tato poslední neděle liturgického roku je slavností Ježíše Krista Krále. Jeho kralování vede a slouží a na konci časů se stane soudem. Dnes máme před sebou Krista jako krále, pastýře a vůdce, který ukazuje kritéria přináležitosti k Božímu království.

Dnešní evangelium (Mt 25, 31-46) začíná majestátní vizí. Ježíš praví svým učedníkům: »Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn« (Mt 25,31). Tato velkolepá předehra uvozuje podání posledního soudu. Ježíš po pozemském životě, prožitém v pokoře a chudobě, vystoupí v božské slávě, která Mu náleží, a obklopen zástupy andělů. K Němu bude svoláno celé lidstvo a On uplatní svoji autoritu a oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

Těm, které postavil po své pravici, řekne: »Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně« (vv. 34-36). Spravedliví jsou překvapeni, protože si nevzpomínají, že někdy potkali Ježíše, a tím méně, že by mu tímto způsobem pomohli; On však prohlašuje: »Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali« (v. 40). Tato slova nás nepřestávají udivovat, protože nám vyjevují, kam až sahá Boží láska: až ke ztotožnění se s námi, ale ne tehdy, cítíme-li se dobře, jsme-li zdraví a šťastní, nikoli, nýbrž jsme-li v nouzi. A tímto způsobem se dává potkat a podává nám ruku jako žebrák. Ježíš tak zjevuje rozhodující kritérium svého soudu, kterým je konkrétní láska prokázaná bližnímu, jenž je v těžkostech. Takto se vyjevuje moc lásky a kralování Boha, který je solidární s tím, kdo trpí, aby všude vzbuzoval slitovné postoje a skutky milosrdenství.

Podobenství o soudu pokračuje popisem krále, který od sebe oddaluje ty, kdo si v životě nedělali starost s nouzí bratrů. Také oni jsou překvapeni a ptají se: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?« (v. 44). A říkají si: »Kdybychom tě viděli, určitě bychom ti pomohli!«. Král však odpoví: »Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali« (v. 45). Na konci svého života budeme souzeni podle lásky, tedy podle našeho konkrétního nasazení milovat a sloužit Ježíšovi ve svých nejposlednějších

a nejpotřebnějších bratřích. Žebrák a nuzák, který natahuje ruku, je Ježíš; nemocný, kterého mám navštívit, je Ježíš; onen vězeň je Ježíš a ten, kdo hladoví, je Ježíš. Přemýšlejme o tom.

Ježíš přijde na konci časů soudit všechny národy, ale denně přichází mnoha způsoby a prosí nás o přijetí. Panna Maria ať nám pomáhá potkávat a přijímat Ježíše v Jeho Slovu a v eucharistii, a zároveň v bratřích a sestřích, kteří trpí hladem, nemocí, útlakem a nespravedlností. Kéž Ježíš dnes ve svém životě přijmeme do svých srdcí, aby nás přijal do věčnosti Svého království světla a pokoje.

Přeložil Milan Glaser, převzato z www.radiovaticana.cz

Oznámení:

Dovolená probošta

Od pondělí 16. do pátku 20. listopadu nebude ve farnostech přítomen probošt Ivo Prokop z důvodu čerpání dovolené. V naléhavých záležitostech se obračete na P. Jendu Turka.

Přímý přenos mše sv.

O slavnosti Ježíš Krista Krále, která uzavírá liturgický rok, bude přenášena mše sv. z proboštského kostela. Přímý přenos začne v 9.00 hod. na webových stránkách proboštsství.

Prosba o modlitbu

Dne 29. října zemřel pravidelný návštěvník bohoslužeb v jindřichohradeckém klášteře, římskokatolický kněz z Anglie Rev. Thomas Edward Williams. Posledních sedm let svého téměř 94 roků dlouhého života trávil u paní doktorky Laňkové v Kamenici nad Lipou. Předtím působil jako kněz Birminghamské arcidiecéze v níž spravoval farnosti v Goring-on-Thames a ve Woodcote. Poslední rozloučení s tímto skromným a opravdu zbožným duchovním se uskutečnilo v neděli 1. listopadu, kdy v kostele v Kamenici nad Lipou sloužil pohřební obřady pan biskup Posád. Arcibiskup birminghamské diecéze Mons. Bernard Longley děkuje všem, kdo otci Thomasovi jakkoliv pomáhali a prosí o modlitby za jeho duši.

Blahopřání

Ve středu 11. listopadu oslavil své padesáté narozeniny někdejší kaplan v Jindřichově Hradci a nyní administrátor farnosti v Třeboni P. Martin Bětuňák. Srdečně gratulujeme a vyprošujeme do dalších let hodně Boží pomoci ve službě i osobním životě.

Pouť v klášteře

Ve středu 25. listopadu slaví jindřichohradecký františkánský klášterní kostel sv. Kateřiny Alexandrijské svou titulární slavnost. Bohužel nám protiepidemická opatření neumožňují oslavit tuto pouť veřejnou mší sv. V tento den však bude klášterní kostel otevřen alespoň k soukromé modlitbě věřících, a to v době od 16.00 do 17.00 hod. V tuto dobu bude i možnost přijmout svátost smíření či eucharistii. V kostele proboštském mimořádně otevřeno nebude.

Červená středa

Česká biskupská konference spolu s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR se i letos připojuje k iniciativě britské křesťanské organizace Aid to the Church in Need, která připomíná osoby pronásledované po celém světě pro jejich víru. 25. listopadu 2020 se bude v ČR již potřetí slavit Červená středa (#RedWednesday); den, kdy chceme myslet na pronásledované pro víru z celého světa. Vizuálním symbolem akce je rozsvícené červené světlo. Jako v předchozích letech můžeme v tento den umístit červené svíce u Trojičního sloupu na náměstí Míru a v tichosti se pomodlit za pronásledované a vězněné věřící.

Poděkování za sbírky

Chtěl bych velice poděkovat všem, kdo i nyní, kdy se nekonají veřejné bohoslužby, nezapomínají na potřeby naší farnosti a v době, kdy je proboštský chrám otevřený pro soukromou modlitbu, přispívají alespoň do kasiček. Někdy jsou to opravdu překvapivě velkorysé dary. Všem dárcům vyprošujeme požehnání a odměnu od našeho Boha, který je štědrý a miluje radostného dárce. Přispět je možno také bezhotovostně na farní účet vedený u České spořitelny číslo 3066006329/0800.

Sbírka na misie

Letošní sbírka na misie se zatím nekonala s tím, že nový termín sbírky bude oznámen dodatečně podle rozhodnutí ČBK. Vzhledem k vývoji pandemické situace se ČBK rozhodla nestanovit žádný termín, ale poprosit duchovní správce, aby našli cestu, jak lidem umožnit přispět na misie, protože tato sbírka bývá největší a ukazuje, že věřící přispívají na misie rádi. **Proto sbírku na misie letos uskutečníme formou kasičky v kostele, když přicházíme adorat a přijímat eucharistii, případně je možno dary na misie doručit na faru, či přispět bezhotovostně na účet farnosti s poznámkou, že se jedná o dar na misie.**

Otvírací doba kostela

Proboštský kostel je i nadále otevřen pro soukromou modlitbu věřících před Nejsvětější svátostí oltářní od úterý do soboty vždy v 16.00 – 17.00 hod. V neděli je otevřen v 10.00 – 11.00 a 14.00 – 15.00 hod. Zadní část kostela pod varhanní kruchtou je otevřena denně od 7.30 do 17.00 hod. Individuální duchovní péče je stále možná, tudíž lze při zachování protiepidemických opatření přistoupit ke zpovědi i k svatému přijímání, případně přijmout svátost nemocných.

Vybídnutí k modlitbě

I když se nyní dočasně nemůžeme scházet v kostelích, můžeme se spojit alespoň duchovně v modlitbě. Vždy ve 20.00 hod. je vhodné se pomodlit růženec, případně korunku k Božímu milosrdenství nebo Litanie v době nákazy a tak pomoci k odstranění všeho zlého, co se spolu s koronavirem šíří v naší zemi i v celém světě.

Kalendáře

V proboštském kostele jsou k zakoupení nové karmelitánské stolní kalendáře. Cena činí 60,- Kč.

Z liturgického kalendáře

Neděle 15. 11. – 33. neděle v mezidobí

Pondělí 16. 11. – památka sv. Markéty Skotské

Úterý 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

Středa 18. 11. – památka Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla

Sobota 21. 11. – památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

Neděle 22. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

Pondělí 23. 11. – památka sv. Klementa I., papeže a mučedníka

Úterý 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung Laca, kněze a druhů, mučedníků

Středa 25. 11. – památka sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice

Neděle 29. 11. – 1. neděle adventní (začíná cyklus B nedělního lecionáře)

Ježíš Kristus Král a Boží království

Když starozákonní věřící popisovali skutečnost Boží lásky a moci, používali pro Boha mezi mnohými označeními i titulu: král... Rozvinutím této myšlenky byl pak výraz „Boží království“.

Byl to pojem, s nímž Židé spojovali mnohá očekávání: příchod spravedlnosti, lásky a pokoje, konec zla, utrpení a smrti. Obsahoval to, v co doufali, jak jim to Bůh zaslíbil skrze proroky. Boží království je uskutečněním nejhlubších tužeb každého člověka. Je to prostor pro jeho plný rozvoj, stav plného a konečného štěstí.

Boží království spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti (Řím 14,17).

„Král“ byl v židovském a orientálním pojetí ten, kdo moudře a mocně vládl. Zemi, kterou vlastnil, vedl k rozkvětu a zaručoval ji bezpečnost vnější i vnitřní. Byl nejvyšším zákonodárcem a soudcem - zajišťoval spravedlnost a právo a to i chudým a bezbranným... Pod vedením krále měl jeho lid žít v pokoji, plnosti, spravedlnosti a jednotě. Kvůli lidské zlobě a slabosti tomu v dějinách bylo ale mnohdy jinak...

Boží království v Kristu

Ježíš řekl: *Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží... (Mk 1,15)*

Boží království neustále existuje v Bohu. K člověku přišlo skrze Ježíše Krista, především jeho smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Ježíšovo „kralování“ nemá ale nic společného s ryze pozemskými představami králů: ukřížovaný král - to mluví samo za sebe... Hlásá království, které není z tohoto světa, království lásky; království, které nechce konkurovat žádným pozemským vládcům; království, jehož hranice procházejí lidskými srdci. Toto království dojde mezi lidmi svého definitivního naplnění při Ježíšově návratu ve slávě na konci časů. Kristus, král a pán celého vesmíru, se stal služebníkem všech. On „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20, 28).

Účinky Božího království

Království Boží nezáleží v slovech, nýbrž v moci. (1Kor 4,20)
Žádné království z tohoto světa, žádný král ani žádná vláda neřeší úplně a s konečnou platností osud jednotlivého člověka. I ten nejlepší vládce se snaží zlo jen omezit a úděl člověka o něco vylepšit. K úplnému přemožení zla a nastolení „ráje na zemi“ nemá ale nikdo ani síly, ani prostředky... Jinak je tomu ale s Božím královstvím, které přichází od Boha a které člověku dává:

- * osvobození od nadvlády zloby, hříchu, zmaru a věčné smrti
- * cestu k plnosti a pro-měně života
- * cestu k životu bez konce

Mocnosti zla budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povoláni a vyvolení a věrní. (srv. Zj 17,14)

Jak do něho vstoupit?

Všichni lidé jsou povoláni vstoupit do Božího království. (Katechismus, čl. 543)
Plody Kristova života přijímáme v první řadě křtem, při kterém jsme znovuzrozeni „z vody a z Ducha“. Dále pak životem podle evangelia:

- * vírou v Boha Spasitele - Ježíše Krista (srv. Sk 16,31)
- * následováním Ježíše Krista (srv. Jan 8,12)
- * životem z Božího Ducha (srv. Řím 8,6; Gal 5,16-23)
- * životem z Božího slova v bibli (srv. Jak 1,21)
- * životem aktivní lásky (srv. Mt 25,31-40)
- * životem v církvi (srv. 1Tim 3,15)

Vládce na naší straně

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (Řím 8,31)

Skutečnost Krista, vládce nebe a země je pro člověka zdrojem naděje: lidské struktury plné zloby, intrik a nespravedlnosti převyšuje někdo, kdo na nás pohlíží s láskou. Je Králem - jediným, kterého se nemusíme obávat a kterému můžeme důvěřovat. Jedině s ním může náš život dojít proměny a naplnění. (Podle T. Špidlíka)

Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno. (Dan 7, 14)

Slavnost Ježíše Krista Krále

Slavnost Ježíše Krista Krále je svátek, který se slaví poslední neděli liturgického roku (dle katolického liturgického kalendária jde o 34. neděli v liturgickém mezidobí - poslední neděli před adventem). Svátek vyhlásil v roce 1925 papež Pius XI. a připomíná Kristův královský titul, Kristovu svrchovanost nad lidskými dějinami i nad všemi „vládcí“ v tomto světě. Liturgický (církvní) rok končí oslavou Ježíše Krista Krále křesťanům připomíná, že i definitivní konec světa, bude v rukou Ježíše Krista - Krále.

„Ježíš Kristus - Pán a Král - je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb. Jeho vzkřísil Otec z mrtvých, vyvýšil a umístil po své pravici...“ (GS 45)

Převzato z www.vira.cz

Desatero v době koronaviru

1. Věřit Bohu víc než lidem a tuto víru vyznávat
2. Vyvyšovat Ježíše jako Pána nad celou společností a zvláště nad jejími představiteli
3. Číst Boží slovo, texty svatých nebo hodnotnou literaturu víc než zprávy v médiích
4. S vděčností přijímat chvíle, ve kterých mohu být se svými nejbližšími
5. Prosit za uzdravení nemocných a sílu pro ty, kteří se o ně starají
6. Nenechat nikoho ze svých blízkých v osamění
7. Být připraven pomoci těm, které mi Bůh posílá do cesty
8. S důvěrou denně svěřovat Bohu sebe i druhé
9. Nepřestat se modlit za osvobození od strachu, paniky a smutku
10. Obracet se celým srdcem k Bohu a prosit za odpuštění všeho, co mě od něho vzdálilo

Převzato z www.vojtechkodet.cz

Mor pod kontrolou státu?

Vracíme se dnes dalším pokračováním k dějinám morových nákaz. Naše vyprávění jsme v 16. čísle Zpravodaje opustili na konci sedmdesátých let 17. století, kdy přišla první skutečně úředně a vědecky předvídaná, popisovaná, a se střídavými úspěchy zvládaná, morová epidemie.

Koncem roku 1677 se objevily informace o výskytu moru v polsko-litevské unii. Česká dvorská kancelář reagovala velmi rázně a přikázala uzavřít hranice s Polskem. Radní Starého Města pražského, sousedícího s Židovským městem zakázali vpouštět židovské obchodníky a uprchlíky z Polska na své území. Opatření však nepřinesla očekávaný výsledek a mor se přes všechnu opatrnost postupně rozšiřoval i na Moravě či v Rakousku a tak následovalo uzavření silnic spojujících česká, rakouská a moravská města. Šíření moru to poněkud zpomalilo, ale v žádném případě nezastavilo.

Praha se však na nějakou dobu přestala bát. Nejvyšší purkrabí Bernard Ignác z Martinic svolal odbornou lékařskou komisi, která potvrdila, že město je bezpečné a nákaza se nešíří. Toho využil císařský dvůr, který se rozhodl z už velmi nakažené Vídně uchýlit právě do Prahy. Stovky kočárů a nákladních vozů putovaly celý měsíc mezi Prahou a Vídní, císař Leopold I. s rodinou cestoval oklikou přes poutní místo Mariazell, kde prosil o odvrácení nebezpečí a navštívil další významná místa monarchie. 23. září 1679 vjel císař slavnostně do města, které se naplnilo dvorským ruchem. Nechyběly okázalé bohoslužby, plesy, opery, koncerty, vesměs skvělé příležitosti k nákaze. Na konci září se tudíž začali i v Praze objevovat první nemocní morem.

V Praze byla již v srpnu 1679 ustanovena tak zvaná redukční komise, která sepisovala seznamy obyvatel židovského města, proslulého velmi špatnými hygienickými podmínkami a právem považovaného za největší nebezpečí. Ti, kdo zde neměli řádné bydliště, dostali rozkaz město opustit. Komise pracovala velmi důkladně, či spíše zdlouhavě, a tak byla pro jistotu vytvořena komise další jménem sanitní. Dvěma komisím trvala práce dvojnásobnou dobu a tak až v únoru 1680 obdržela česká dvorská kancelář soupisy těch, které je třeba vystěhovat a návrhy dalších opatření.

Týkalo se to téměř třetiny obyvatel židovského města, tedy 1337 rodin. Do 13. dubna měli tito lidé opustit Prahu. Většinou neměli kam jít, a tak pro ně byly zbudovány provizorní ubikace v Libni. Ani to však nezabránilo, aby se mezi tím židovské město nestalo ohniskem epidemie. Nejprve se zvažovala naprostá izolace tohoto území, ale nakonec císař rozhodl všechny Židy z Prahy vystěhovat do Libně. Osud vyhnaných byl velmi tvrdý. Obyvatelé okolních obcí se jich pochopitelně báli, jakožto nositelů nákazy, nebyli ochotni ji dodávat životní potřeby a tak nešťastníci hynuli nejen morem, ale i podvýživou či dokonce rukama vrahů, kteří se rozhodli sprovodit nebezpečné přenašeče ze světa.

Na rozdíl od různých komisí pracovaly výkonné úřady občas skutečně rychle a tak již 3. října 1679 mohl panovník podepsat a zveřejnit Morový řád. Díky tomuto řádu byla ustanovena nová sanitární komise, jíž tvořili významní šlechtici, nejvyšší úředníci a lékařské kapacity. Komise rychle zprovoznila řadu nouzových špitálů a lazaretů za hradbami města a prozíravě nechala rozšířit stávající hřbitovy a zbudovat nové. Mimo jiné právě tehdy vznikly známé Olšanské hřbitovy kolem kostelíka sv. Rocha, protimorového patrona.

V každé městské části byl zřízen zkušební dům, kam byli sváženi podezřelí, aby se zjistilo, zda se v jejich případě skutečně jedná o mor či jinou nemoc. Všichni byli povinni hlásit okamžitě výskyt choroby. Na silnici před Prahou byly postaveny vojenské hlídky, které směly pouštět jen posly s penězi či korespondencí a vozy

s nejnужnějším zbožím, které však muselo být úředně desinfikováno v tak zvaných kontumačních stanicích.

Ve všech obcích byli ustanoveni direktoři zdraví, jacísi zdravotní velitelé, jimž podléhali tzv. čtvrtní hejtmani, ošetřovatelé nemocných, nosiči mrtvol a hrobníci i další personál. Každý dům v karanténě dostal svého strážce, který dbal, aby nikdo nepovoláný nevstupoval a nevycházel. Obyvatelé domu mu ráno a večer házeli lístek se soupisem potřeb, které jim musel opatřit. Strážce se jej nesměl dotknout, jen si jej zdálky přečíst a zapamatovat si jeho obsah.

Direktor zdraví zodpovídal za převoz nemocných, za výživu těch, kdo byli izolováni v karanténě, za dodržování hygienického pořádku v ulicích a čištění domů po nakažených. Dbal i na to, aby zemřelí nebyli pohřbíváni na hřbitovech uvnitř města, ale zásadně mimo hradby. Pro lékaře, lékárníky, lazebníky a další zdravotní personál byl vydán zákaz odchodu z města. Nastoupili do stanovených lazaretů a špitálů. Stejně jako určená část řeholníků a dalšího duchovenstva. Tři fyzici kontrolovali sortiment pražských lékáren a dbali na včasné doplnění léků, které byly chudým dokonce distribuovány zdarma, na účet obce. Předepisovalo se užívání profylaktik, zvýšená osobní hygiena, ukázněný život a střídmost v jídle, vypuzení dobytka z obytných místností, kropení domů octem a vykuřování vonnými látkami.

Stát tedy dokázal zorganizovat včasné a důkladné přípravy, ale nákaza si přesto uměla najít cestu. Lidé v mnoha případech nemoc tajili. Nelíbilo se jim, že každý podezřelý je uvržen do karantény i s celou rodinou. Přišel o možnost provozovat řemeslo či obchod a dostal se často do velkých finančních obtíží. Musely být dokonce postaveny šibenice pro ty, kdo by nemocné skrývali. Lidé snažili všemožným způsobem nařízení obcházet a i to přineslo své špatné následky. Na podzim a začátkem zimy zemřelo v Praze na mor kolem 600 lidí. Přírůstky nemocných se začaly zvětšovat kolem Vánoc a i když se v lednu 1680 zdálo, že nemoc polevuje, čekala Prahu „druhá vlna“, která teprve prověřila veškeré dosavadní přípravy.

K zesílení nákazy pravděpodobně přispělo karnevalové veselí před začátkem postu, a v dubnu 1680 mor udeřil plnou silou. Kdo měl možnost, město raději opustil. Bohatí měšťané a šlechtici odcházeli na svá venkovská sídla, své studenty poslali domů i řeholní komunity a semináře, vytratila se i většina vyššího duchovenstva a kupodivu i někteří lékaři. Útěk byl totiž jedinou spolehlivou „vakcínou“ a „lékem“.

Arcibiskup povolil i v postních dnech maso, jednak proto, aby se lidé posílili, ale i proto, že byl strach z ryb, neboť se říkalo, že někteří mrtví jsou házeni do Vltavy. Císař vytrval s částí dvora až do 19. května, kdy se s městem rozloučil.

Den poté byly uzavřeny veškeré školy, přerušeny bohoslužby i kázání a vojsko, střežící město, bylo převedeno z kasáren na ostrov Štvanici. Pražský hrad opustily nejvyšší úřady i soudy a odstěhovaly se do Plzně, Domažlic a Klatov, které byly nákazy ušetřeny. Většina státní agendy byla odročena a Pražský hrad uzavřen.

Město zažívalo skutečný „lockdown“, který ovšem nijak nezabránil tomu, aby do srpna nezemřelo 9000 jeho obyvatel. Jeden přítomný popsal, že Praha v tu dobu působila jako větší vesnice. Přesto se však podařilo ve městě udržet fungující správu, nevypukly nepokoje, rabování, ani se nerozpadlo zásobování. Na rozdíl od středověku úřady skutečně měly situaci po celou dobu pod kontrolou, i když zabránit šíření nemoci příliš nedokázaly. Pozoruhodné je však, že ačkoliv byly ve městě všechny radovánky zakázány, táhly pravidelně davy k vojákům na ostrov Štvanici, kde městská rada neměla pravomoc nic zakazovat, a pořádaly se zde lidové veselice či strhující kázání vojenského kaplana z řádu jezuitů. O šíření moru zde tedy bylo dobře postaráno.

Epidemie vrcholila v červnu, v němž bylo napočítáno 2045 mrtvých. Nesměly se konat veřejné pohřby, jen osamělý kněz kropil svčenu vodou těla nebožtíků ukládaná v noci do jam a tiše se nad nimi modlil. Od července začal počet nakažených a mrtvých klesat a koncem podzimu se situace postupně zlepšovala, takže nedlouho před Vánocemi mohly být obnoveny bohoslužby a kázání. Přesto se ojedinělé případy vyskytovaly ještě v lednu a únoru 1681, ale nákaza už neměla sílu se významněji šířit.

Již od října však městská rada vybízela k návratu úředníky a další významné instituce a šlechtice, neboť bez nich upadala řemesla i obchod a ve městě se šířila bída a hlad. Po Novém roce 1681 se skutečně činnost úřadů postupně obnovila a město se probouzelo z hrozná etapy zase k normálnějšímu životu. Ztratilo však celou jednu třetinu (přes 12 tisíc) svých obyvatel. Jezuité, nesoucí hlavní tíhu duchovní péče o nakažené, přišli o 43 mužů, vesměs dobrovolníků, kteří se sami přihlásili k službě nemocným. Naopak své starší a zasloužilé členy, jako Bohuslava Balbína řád včas odeslal do bezpečí.

Přes všechna lékařská opatření, uplatněná v Praze, se tedy nepodařilo zabránit velkému počtu úmrtí a došlo ke skutečnému „promoření“ obyvatelstva, kdy si ti, kdo přežili, vybudovali imunitu, která je už chránila před dalšími vlnami nemoci. Mor na několik desetiletí téměř zmizel, aby se ještě jednou, naštěstí již naposledy, vrátil v letech 1713-1715.

Ivo Prokop

Úmysly mší svatých od 16. do 29. listopadu 2020

Vládními opatřeními je počet účastníků bohoslužeb omezen
na **maximální počet 2 osob.**

Z tohoto důvodu bude mše přístupná **po předchozí domluvě** pouze tomu, kdo má
v daný den zapsanou intenci.

Po 16. 11.	Za ministrantskou službu v našich farnostech	Po 23. 11.	Za Charitu v J. Hradci
Út 17. 11.	Za † Leopolda a Marii Petrákovy a sourozence	Út 24. 11.	Za pana Iva Kloboučníka a paní Věru
St 18. 11.	Za † Boženu Barákovou, Marii Váňovou a duše v očistci	St 25. 11.	Za Emu a Miroslava Haškovy
Čt 19. 11.	Za † Ludvíka Hlaváče	Čt 26. 11.	Za † Kateřinu Bendovou, její děti a sourozence
Pá 20. 11.	Za milost a dary Ducha Sv. pro Františka, Šimona a Honzu	Pá 27. 11.	Za pana Iva Kloboučníka a na dobrý úmysl
So 21. 11.	Za živou i † rodinu Brabcovu a Peltanovu	So 28. 11.	Za rodinu Kolínovu, Hlávkovu a Glückseligovu
Ne 22. 11. Slavnost Ježíše Krista Krále	Za farnosti Za minulé, současné a i budoucí hudebníky našich kůrů	Ne 29. 11. 1. neděle adventní	Za farnosti Za † Stanislava Slance, manželku, rodiče a sourozence z obojí strany

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – probošství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603,
mail: prokop.ivo@dib.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomá

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 25. 11. 2020